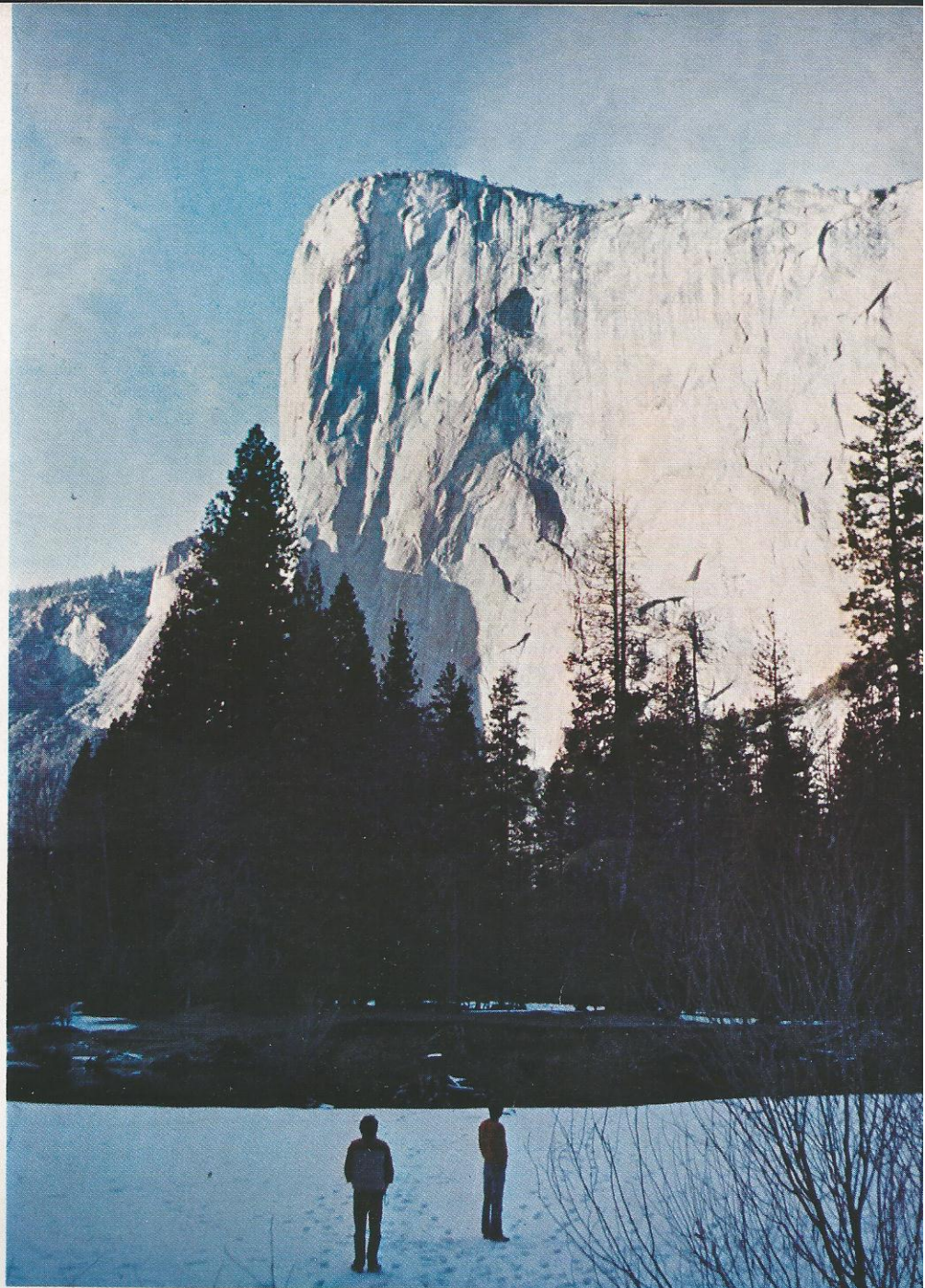
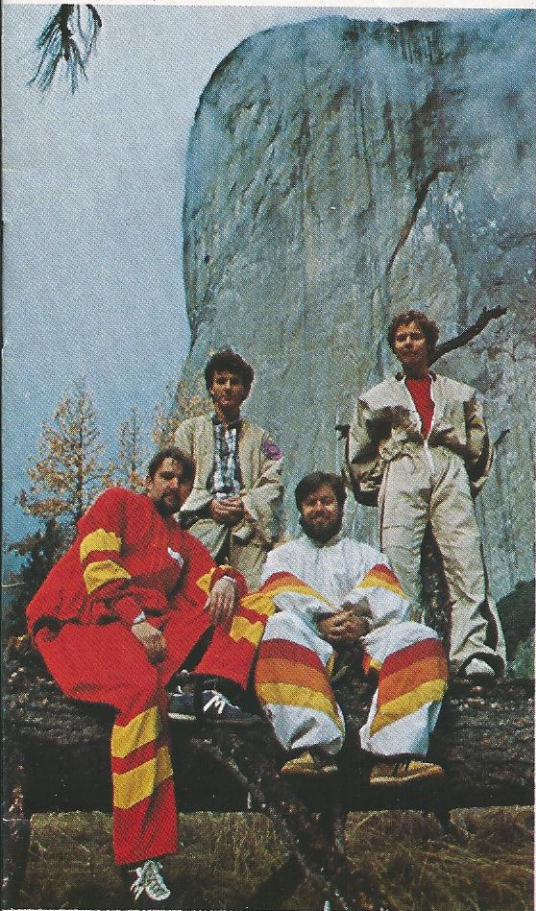


**EL CAPITAN-**  
Laskuvarjourheilun  
uudet  
tuulet

## EL CAPITAN HILJAINEN HYPYPYAIKKA

El Capitan, 1000 metriä korkea graniittinen vuorenjärkele sijaitsee n. 5 tunnin ajomatkan päässä San Fransiscosta itään Californian osavaltiossa USA:ssa. Se, mikä tekee tästä vuoresta erikoisen muiden vuorien joukossa on, että El Capitan on tällä hetkellä ainoa vuori maailmassa, josta on voitu suorittaa laskuvarjohyppyjä suhteellisen turvallisesti.

Suomalainen hyppääjä Jorma Öster kävi ponkaisemassa vuorelta ja kertoo seuraavassa vaikutelmistaan.



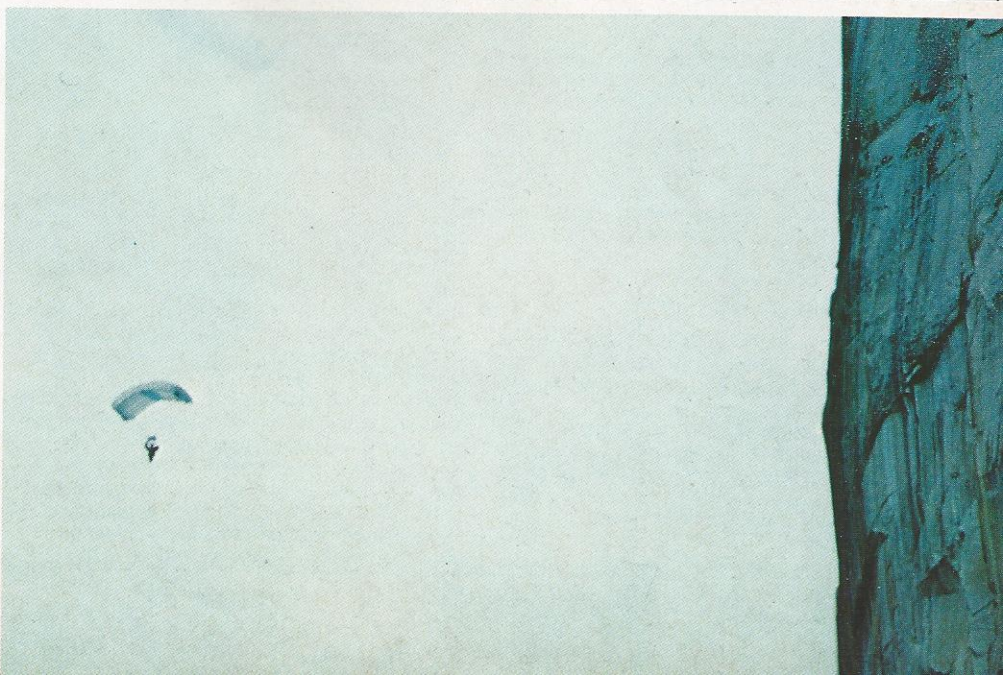
◀◀ Göran vapaassa vuorta vasten. Kuva otettu n. 5 s lähdön jälkeen. Hetken perästä alkoi liukuminen vaikuttaa ja Göran ehti n. 150 metrin päähän vuoresta aukaisuhetkellä.

▶▶ Miehet ylärivistä vasemmalta lukien: Arne Jansson ja Göran Widenby. Alhaalta: Jorma Öster ja Karl Brammäs.

▲ Aiottua laskeutumisaluetta tarkastele-  
▲ massassa.

▼ Arne Jansson on juuri saanut kupunsa  
▼ auki ja matka maalialueelle alkaa.

Idean vuorelta hyppäämiseen sain, kuten monet muutkin hyppääjät ennen minua, katselemalla maanmainiota hyppyfilmiä nimeltä "Skydive". Ajatus vuorelta hyppäämisestä kyti mielessäni startatesamme marraskuun lopulla Seutulän lentoasemalta DC-10-koneella kohti USA:ta. Ensimmäiset kontaktit paikallisiin vuorihyppyvirtuooseihin sain Zephyrhillsissä Floridassa, joka oli ensimmäinen matkakohteemme. Heilimon Markun ja Veikkolan Matin suorittaessa konventionaalisia RW-hyppyjä päätin sillä aikaa hieman jututtaa näitä kavereita. El Capitanilta hypänneitä ei ole vaikea erottaa muista hyppääjistä, sillä useimmilla oli päällänsä tavallista kookkaampi T-paita, jossa luki esim. El Capitanin eloonjääneet N:o 50, El Capitan N:o 31, Rangerit eivät saaneet minua, tai El Capitan N:o 40, Rangereiden pahoinpitelemä jne... Mistäpä amerikkalaiset eivät vääntäisi T-paitaa. Numerot paldas tarkoittivat kuinka mones Capitan hyppääjä on kyseessä. Rangeri taas on amerikkalainen Puistopoliisi jolla on äkäinen luonne ja tilavat sellit.



## KIELLETTY HYPPI

Ensimmäinen varsinainen yllätys olikin sitten, että hypy Capitanilta on laitton. Yllätys siinä mielessä, että Yhdysvaltain omat ilmailumääräykset eivät hyppyä kiel-  
eivätkä myöskään osavaltion lait. Ai-  
noastaan Yosemitein luonnonpuiston  
puistopalvelu (= rangerit) on heittäytynyt  
asiassa poikkitelein. Syyt hyppyjen kiel-  
tämiseen ovat olleet moninaiset. Alussa  
hypyt kiellettiin väittämällä, että hyppää-  
jät saattavat pudota avautumattomine var-  
joineen katselijoiden päälle. Myöhemmin  
hyppyä väitettiin liian vaaralliseksi joh-  
tuen kahdesta vakavasta loukkaantumi-  
sesta ja yhdestä kuolemantapauksesta  
(Kaikki onnettomuudet tapahtuivat koval-  
la tuulella). Nykyään hypyistä on tullut  
arvovaltakista välillä laskuvarjohyppää-  
jät/puistopalvelu. Itseasiassa koko hyp-  
pytoiminta Capitanilta muistuttaa lähinnä  
villinlännen sirkusta jossa puistopalvelu  
yrittää pidättää hyppääjiä käyttäen apu-  
naan helikoptereita, autoja, hevosia, ra-  
diopuhelimia ja muita mitä ihmeellisimpiä  
vippaskonsteja. Tämän lehden ilmestyse-  
ssä on päädytty tilanteeseen jossa 12 hyp-  
pääjää joutuu vastaamaan oikeuteen tek-  
emisistään. On myös perustettu rahasto  
tukemaan hyppääjiä oikeudenkäyntiku-  
luissa. Carl Boenisch, amerikkalainen  
kuvaaja, joka on yksi syytetyistä, vetoaa  
siihen että hypyn kieltäminen on yksilön-  
vapauden rajoittamista ja vastoin perus-  
tuskia. Boenisch on syytettyä myös  
kaupallisen elokuvan tekemisestä luon-  
nonpuistossa (El Capitanin hyppyfilmi  
saatavana myös Suomessa), hyppäämi-  
sestä riippulitimmellä toisesta samassa  
puistossa olevalta vuorelta, sekä sen ku-  
vaamisesta. Asiaa vaikeuttaa vielä se, että  
Boenisch oli käyttänyt liitimen kannossa  
apunaan rangereita kertoen käärön sisäl-  
tävän mittausvälineitä. Oli miten oli vuosi  
1980 näyttää muodostuvan Capitanilla  
tosi vilkkaaksi sillä useat eri hyppyryhmät  
suunnittelevat matkaa vuorelle huolimatta  
puistopalvelusta. Luultavaa on että puis-  
topalvelu joutuu antamaan periksi ja sallii-  
maan hypyt tietyin rajoituksin.

## METREITTÄIN LUNTA

Ja sitten, jotta hypy ei näyttäisi liian  
helpolta, kertoivat ystävämmi, että matka  
vuorelle kesäaikaan lyhintä tietä käyttäen  
kestää n. 5—6 tuntia, pitempää tietä  
8—10 tuntia ja koko matka ylämäkeen ja  
ohuessa ilmassa (El Capitan 2,5 km me-  
renpinnasta). Tuntui myös siltä että tal-  
viaika ei ollut paras mahdollinen hypyn  
suorittamiseen.

Kaikkien vuorihyppääjien mielestä hyp-  
py El Capitanilla talvisaikaan on sula  
mahdottomuus johtuen lumesta ja hurjas-  
ta -10 asteen pakkasesta. Mainitessani,  
että pieni pakkaneen on vain hyväksi ja  
että jos lunta on yli puoli metriä niin siinä  
on hyvä nukkua, aiheutti välittömästi pit-  
kän tuijottavan katseen ja tipahtamisen  
hullun kirjoihin. Pojista näki heti etteivät  
he olleet koskaan kuulleet Suomen Ar-  
meijan metsäkeikoista, eivätkä pakkiin  
jäätäneestä hernerokasta.

## HYPYN SUORITTAMINEN

Yrittäessäni kysellä hypyn teknisestä  
puolesta en saanut hyppääjistä paljon-  
kaan irti. Hypy itse suoritukseksi on  
varsin helppo.

Useimpia hyppääjiä arveluttaa pääse-  
minen irti vuoresta hypyn aikana. Mitään  
vaaraa vuoreen iskeytymisestä ei ole sillä  
vuori viettää sisäänpäin n. 40 metriä. Nor-  
maali liu'ulla ja 10 sekunnin vapaalla vuo-  
resta pääsee n. 150 metrin päähän, mikä  
riittää hyvin turvalliseen aukaisuun. Ai-

noan vaaratekijän aiheuttaa tuuli, jota ei  
saa olla liikaa (yli 4 m/s). Ainut kuole-  
maan johtanut onnettomuus on sattunut  
hypätessä liian kovalla tuulella ja tuulen  
painaessa hyppääjän vuorta vasten. Pat-  
javarjo on myös välttämätön oikealle alas-  
tulopaikalle pääsemiseksi. Vuoren juurel-  
la on n. 300 metrin kivikkoinen vyöhyke,  
jossa on n. 3—5 metriä graniittimöyk-  
kyjä jyrkässä alaspäin viettävässä kul-  
massa. Vuonna 1966 kaksi hyppääjää  
loukkaantui vaikeasti laskeutuessaan **pal-  
lokuvuilla** näille kiville. Myös patjavar-  
varjo on suositeltava. Voidaankin sanoa,  
että ainoan vaaratekijän vuorihypyillä ai-  
heuttaa hyppääjä itse. Jos hyppääjän ase-  
ne on: "olen marssinut tälle kiroitulle vuo-  
relle 10 tuntia enkä aio antaa pienen  
tuulen estää hyppyäni", on syytä olettaa  
että huonosti käy.

## PALVELUKSEEN HALUTAAN...

No, kaikesta tästä huolimatta olin päät-  
tänyt suorittaa tuon ihmeellisen hypyn ja  
aloin värvätä vapaaehtoisia. Heilimon  
Markku ja Veikkolan Matti eivät tulleet  
kysymykseen, sillä molemmat matkustai-  
sivat kotiin jo muutaman viikon kuluttua.  
Koska olimme Floridassa ja lämpötila lä-  
hellä 30 astetta yritykseni houkutel-  
la Amerikkalaisia hyppääjiä mukaan tähän  
"arktiseen" seikkailuun olivat toivottomia.  
Pienen etsinnän jälkeen tapasin muuta-  
mia ruotsalaisia hyppääjiä, jotka päättä-  
väisyyteni innoittamana lupautuivat mu-  
kaan. Pienen neuvottelun jälkeen päätim-  
me tavata Pope Valley'n hyppykeskuses-  
sa Californiassa joskus joulukuun lopulla.

## KOHTI KALIFORNIAA

Ruotsalaiset lähtivät Californiaan omia  
teitään. Me suomalaiset olimme ostaneet  
V8 moottorilla, ilmastoinnilla, ohjau-  
sella jarrutehostimella varustetun, ainakin  
2 tonnia painavan bensahirviön, jolla läh-  
dimme ameriikkaa katselemaan. Usean  
hyppykeskuksen, usean kilometrin ja vie-  
lä useamman bensa-aseman jälkeen saa-  
vuimme lopulta Pope Valley'n hyppykes-  
kukseen joka sijaitsee n. 5 tunnin ajo-  
matkan päässä Yosemitein kansallispuis-  
tosta. Ilokseni saatoin todeta myös ruot-  
salaisten saapuneen. Tosin heitä oli en-  
tisten viiden sijasta jo 12, kaikki samasta  
kerhosta. Matin olimme jättäneet kyydistä  
Los Angelesissa, josta hän lensi Suomeen.  
Joulun jälkeen myös Markku lensi Suo-  
meen. Aloin nyt toden teolla suunnitte-  
lemään hyppyä. Ruotsalaisten kanssa kä-  
vimme jututtamassa englantilaisia, jotka  
olivat hypänneet vuorelta vain viikkoa ai-  
kaisemmin. Heiltä saimme muutamia  
kartoja sekä hyödyllisiä tietoja, kuten  
esim. että Yosemiteissa oli ollut juuri lu-  
mimyrsky. Lumimyrskyn pelästyttämänä  
ruotsalaiset päättivät että heistä lähtee  
vain kolme mukaan, muiden jäädessä  
odottelemaan josko me onnistuisimme.  
Tammikuun toisenä päivänä starttasimme  
kohti Yosemiteja ja saavuimme perille n.  
klo 8.00 illalla täydenkuun valitessa.  
Saapuminen Yosemitein yöaikana on  
sykähdyttävä kokemus. Laskeutuminen  
syvän kanjonin pohjalle jota kuun valai-  
semat äkkijyrkät seinämät reunustavat sai  
jokaisen tuntemaan itsensä pieneksi. Hi-  
taasti ajaessamme huomasimme että va-  
semmasta ikkunasta ei näkynyt muuta  
kuin mustaa pimeyttä. Pysäytimme auton  
ja astuimme ulos. Emme olleet uskoa  
silmiimme. Edessämme oli 1000 metriä  
pystysuoraa graniittiseinämää jota kuun-  
valo himmeästi valaisi. Tuoltako pitää hy-  
pätä? Voi pojat! Sydämeni alkoi välittö-  
mästi hakata ylikierroksilla. Kokemus oli  
kertakaikkiaan sanoinkuvaamattoman

mahtava. Seisoimme paikallamme usean  
minuutin ajan kenenkään puhumatta mi-  
tään. Kaikki olivat mykistyneitä. Olimme  
melkein perillä.

## YOSEMITISSA

Saavuttuamme Yosemitein kylään vuokra-  
simme huoneen yöksi. Aamulla herätty-  
ämme söimme aamiaisen ja ryhdyimme  
välittömästi toimeen Ensiksi kävimme  
puistopalvelussa tarkastamassa lumikor-  
keuden ja tulevan sään. Lumikorkeus  
1800 metriä eikä lumikuuroja tiedossa.  
Näyttää hyvältä. Seuraavaksi kävimme  
paikallisella alppihiihtokoululla vuokra-  
massa vuorikiipeilykenkiä, sekä muuta-  
mia muita varusteita. Kylältä saa vuokrata  
kaikkia välineitä makuupussit ja teltat  
mukaanlukien. Ostimme hieman ruokaa  
sekä hedelmiä joita ajattelimme ottaa  
mukaan matkalle. Kävimme myös tutki-  
massa mahdolliset alastulopaikat, joita  
oli useita. Yosemitein laakso on täynnä  
pieniä niittyjä joille on helppo laskeutua.  
Päätimme suorittaa laskeutumisen laak-  
son poikki virtaavan joen toiselle puolelle  
välttääksemme joutumasta heti puistopal-  
velun pidättämiksi. Arvelimme voittavam-  
me näin 3—4 minuuttia lisäaikaa mikä  
menee sillan kautta kiertämiseen. Kikka  
ei kuulemma sovellu käytettäväksi kesä-  
aikaan jolloin rangerit liikkuvat hevosilla.  
Myöskään radiopuhelimella varustettuja  
vuorikiipeilijöitä ei näkynyt. Ovat kuulem-  
ma joskus hälyttäneet apua nähdessään  
lasakuvarjohyppääjän vilahdavan ohitse.  
Kaikki oli siis OK. Päätimme startata seuraavana aamuna klo  
6.00 joten herätys olisi tuntia aikaisem-  
min. Tarkoituksenamme oli hypätä n. klo  
1.00 iltapäivällä jotta voisimme suorittaa  
kuvauksia. Muutamien ruotsalaisten mie-  
lestä oli turvallisin hypätä klo 5 illalla,  
jolloin olisi jo melko hämärää ja kiinni-  
joutumisen riski pienempi. Onneksi kaikki  
himoitsivat kuvia hypystä joten pääsimme  
yhteisymmärrykseen ajoituksesta. Minua  
tosin hieman hirvitti ajatus 17.000 markan  
kameroiden menettämisestä, mutta hyvät  
kuvat houkuttelivat. Naamioituani tandem-  
mini hyppyhaalareiden sisälle olin valmis  
lähtöön ja menin nukkumaan. Ruotsalai-  
set tosin jatkoivat tapansa mukaan kes-  
kustelua pikkutunneille asti. Pullo aitoa  
Californialaista auttoi asiaa.

## LÄHTÖ CAPITANILLE

Ja sitten aamulla herätys. Puhelinherätys,  
mikäs muu, kun kerran amerikkassa ol-  
laan. Puolikas kananpoikaa naamaan ja  
sitten liikkeelle. Olimme joutuneet jaka-  
maan joukkomme kahteen osaan koska  
käytössämme oli vain kolmet tandemit ja  
hyppääjiä oli neljä. Arne niminen ruots-  
alainen päätti hypätä seuraavana päivänä  
meidän hyppyämme jälkeen. Karl, Göran ja  
minä starttasimme siis matkaan. Ensim-  
mäiset vaikeutemme koimme jo noin 5  
minuutin patikoinnin jälkeen. Kartat  
nohuivat. Göran kääntyi ympäri ja lähti  
hakemaan kartoja. Jäimme odottelemaan  
Söin appelsiinin.

Muutaman hetken päästä matka jatkui  
polun alapäähen, josta aloimme nousun  
ylöspäin. Polku oli jyrkästi nouseva ser-  
pentiini, joka alkoi jo puolentunnin päästä  
käydä voimille joten pidimme tauon.  
Tauon aikana tutkimme karttaa ja tote-  
simme olevamme vasta 60 metrin korkeu-  
dessa. Jatkoimme matkaa samaa siksak-  
kia väliillä kävelen suoraan vuoren rinnet-  
tä myötäillen. Ylöspäin, alaspäin, tauko,  
appelsiini. 2½ tunnin kuluttua saavuim-  
me suurelle vesiputoukselle nimeltä  
Yosemite Falls. Putous oli n. 200 metriä  
korkea ja se näkyi hyvin alas laaksoon.

Myös päivä oli alkanut valjeta. Jatkoimme nousua putouksen vierustaa myötäillen. Tässä vaiheessa ruotsalaiset alkoivat mailla voimakasta tuulta joka oli pikkuhiljaa yltynyt.

Viimeinen tunti ennen huipulle pääsyä oli tosi jyrkkä ja jouduimme pitämään monta taukoa. Saavuttuamme huipulle oli siellä täysin työntä. Vesiputouksessa virtaava vesi aiheuttaa voimakkaita ilmvirtauksia jotka hämäsivät meitä. Koko ensimmäisen vaiheen nousuun kului 3 1/2 tuntia eikä lunta ollut näkyvissä kuin aivan ylhäällä. Arvioimme kulkeneemme n. 5 km. Tästä eteenpäin oli edessämme lunta. Pakkasta oli n. 2 astetta.

## LUNTA KUIN SUOMESSA

Ruotsalaiset kävivät hieman tutkailemassa lumitilannetta ja kertoivat lunta olevan n. 35 cm, liikaa matkan jatkamiseen. Koska kello oli vasta puoli kymmenen päätimme kuitenkin yrittää jonkin aikaa lumessa rämpimistä. Alussa hanki oli upottavaa mutta päästyämme metsän suojaan alkoi lumi kannattamaan ja kävely sujui suhteellisen helposti. Yhtään jalanjälkeä emme lumessa nähneet joten luotimme täysin karttoihin.

Lumesta johtuen polkua oli vaikea erottaa muusta maisemasta ja oli melkoinen onni, että eksyimme vain muutaman keran koko matkan aikana. Alavilla paikoilla lumi ei kannattanut kovin hyvin ja vajosimme kinoksiin napaamme myöten. Voimat tuntuivat loppuvan helposti ja taukoja pidettiin. Myös appelsiini loppuivat. Metsässä oli paljon pieniä puroja joista joimme usein. Taivallettuamme noin 7 tuntia alkoivat pienetkin nyyppylät tuntumaan vuorilta ja jotkut niistä ylitettiin kontaten. Kiitos ohuen ilman.

Koska kello oli jo yksi, yritimme kiristää hieman tahtia jotta ehtisimme Capitanille valoisaan aikaan. Pikkuhiljaa maasto alkoi käymään tasaisemmaksi ja tiesimme lähestyvämme Capitania. Aurinkokin paistoi, joskin pilviä näkyi olevan tulossa. Viimeisen puolittutisen marsimme nopeasti ja saavuimme Capitanille klo 2.30 iltapäivällä. Pidimme 10 minuutin tauon, jonka jälkeen suoritimme lopullisen lähestymisen jyrkanteen reunalle. Loput 400 metriä Capitanin huipulta jyrkanteen reunalle on loivaa, paljasta rinnettä, jossa oli lunta siellä täällä. Viimeiset kymmenen metriä lähestyimme varjot selässä ja pysähdyimme reunalle. Täällä vihdoinkin, olipa homma. Olimme taivaltaaneet 12 km ja aikaa oli kulunut 8 1/2 tuntia.

## HYPPY

Emme jääneet tuhlaamaan aikaa. Kurkasimme jyrkanteen ylitse ja totesimme että "näyttää suoralta". Senjälkeen kamerat pois repuista hyppyhaalarit päälle ja muutamia valokuvia.

Olimme valmiita.

"Pelottaako"? kysyi Karl.

Ei pelota, mutta sydän hakkaa 200 kierrosta minuutissa ja sen kuulee. Ilma oli täysin tyyni ja asetumme hyppyjärjestykseen.

Karl menee seisomaan aivan jyrkanteen reunalle. Hänellä on käytössään 16 mm elokuvakamera kypärään kiinnitettynä. Tarkoituksena on kuvata Göranin ja minun juokseminen ulos jyrkanteelta. Tämän jälkeen hänen on välittömästi hypättävä perässä ja kuvattava vapaassa. Itseläni on käytössä 35 mm kamera varustettuna kalansilmä objektiivilla. Asetun aivan Göranin taakse n. 7 m päähän reunasta.

"Kaikki valmiina!" huudan.

"Ei vielä", sanoo Göran. "Odotetaan minuutti. Haluan tuntea värähtelyt ympärillä."

Ja totta vieköön värähtelyissä löytyi. Ei minkäänlaista ääntä. Täysi hiljaisuus. Edessä jyrkkä ja High Sierra vuoriston jyrkkeät lumihuippuiset vuoret. Vasemmalla alhaalla laaksossa Yosemite'n kylä pienenä pisteinä. Mielestämme maailman mahtavin paikka.

"Selvä. Mennään!"

Göran lähtee hitaasti liikkeelle varoen kaatumasta ja minä aivan perässä. Kuuluu vain kameran surina Karlin kuvatussa. Yksi askel, kaksi askelta, kolme, neljä ja nyt.

Jalat eivät enää kosketa tukevaa kalliota. Otamme kumpikin vaistomaisesti muutamia tyhjiä askelia. Tunnen äkkiä oudon tyhjän tunteen koko ruumiissani. Mahtava tunne päässä. Todellinen paino-

ton tila. Mitään ei tunnu tapahtuvan. Ei ilmavirtaa, ei hyppyhaalareiden lepatusta, voisin puhua Göranille joka putoaa muuttaman metrin alapuolellani.

On kuin olisi mukana hidastetussa elokuvassa. Vuorikin alkaa laiskanlaisesti liipua jalkojeni ohitse antaen ainoan tunteen putoamisesta.

Äkkiä muistan unohtaneeni kuvaamisen. Otan ensimmäisen kuvan Göranista joka näyttää olevan kiinni vuoressa. Ilmavirta tuntuu jo kasvoillani ja haalarit alkavat läpättää. Käännyn hitaasti ympäri ja otan kuvan yläpuolellani putoavasta Karlista, joka myös suorittaa kuvaamista 16 millisellä. Kuvaamme toisemme. Käännyn takaisin ja alan liukua irti vuoresta. Huomaan Göranin avaavan varjonsa. Avaan omani. Sekavan näköinen rypäle kehkeytyy pääni yläpuolelle. Hitaasti varjo löytää oikean muotonsa ja huokaisen helpotuksesta. Otan muutamia kuvia. Kupu on pois päin vuoresta, ainoastaan reunatunnelit ovat hieman rutussa. Irroit- tan ohjauskapulat ja painan kapulat alas. Tunnelit avautuvat.

## LASKEUTUMINEN

Totean olevani n. 150 metrin päässä vuoresta ja korkeutta on n. 500 m. Elämäni vaikuttavin 12 sekunnin vapaa putoaminen on ohitse. Yläpuolellani Göran ja Karl ovat jo kääntäneet kupunsa kohti laskeutumisaluetta. Otan saman suunnan. Huomaan heti, etten pääse aiotulle laskeutumisalueelle. Joen toiselle puolelle on kuitenkin päästävä joten suunnistan kohti aukeata paikkaa jossa joki on lähinnä vuorta. Saas nähdä kuinka käy. Hilkuilla on. Muista hypänneeni tarkkuutta viimeksi oppilasaikana n. 8 vuotta sitten. Aukea on tosi pieni, n. 8x10 metriä ja joki aivan vieressä. Nyt tarkkana. Jos menee yli niin tiedossa on uintireissu.

Lähestyminen tuntuu menevän hyvin. Pieni tuulenvire jarruttaa mukavasti. 20 metrin korkeudessa tuuli tyyntyy ja vitsit loppuvat. Perhana, nyt mennään eteenpäin ja suoraan jokeen. Painan lisää jarruja ja tunnen kuvun olevan lähellä sakausta. Joen reunalla on useita nelimetrisiä mäntyjä joiden totean lähestyvän nopeasti. Kiedon jalkani ensimmäisen mäännylätvän ympäri ja totean puun taipuvan kaarelle. Olemme melkein maassa, mänty ja minä. Yritän pudottautua irti mutta jään roikkumaan n. 20 cm korkeuteen.

Voi Myrky! Tämäkin vielä. Kupu on kaatunut männyn päälle ja näkyy kauas. Sieluni silmissä kolahtavat kalterit. Pieni paniikki yllättää, mutta päätän suorittaa cutawayn. Aikaa ei ole paljon. Hypyt on varmasti nähty kylässä ja vastaanotto- komitea on tulossa. Irroit kypärän päästäni ja tungen sen mukana tuomaani isoon muovipussiin. Totean käsieni vapisevan. Rannekorkeusmittari tarrakiinnityksellä tuottaa sanoinkuvaamattomia vaikeuksia. En löydä tarran alkupäätä ja menetän 2 sekuntia aikaa. Lopulta saan tavarani tungetuksi pussiin kupua lukuunottamatta. Hurjassa paniikissa tartun oikeanpuoleiseen kantoviilekkeeseen ja lähdän juoksemaan. Punokset kiristyvät kangas kiristyy, mänty taipuu. Irtoa p-----e!

Jokin antaa periksi. Taisi kupu revetä. Revetköön, lähtee päähän ainakin irti. Otan molemmin käsin kiinni kantoviilekeistä ja suoritan viimeisen riuhtaisun joka irroit- taa muutamia oksia. Myös kupu on irti. Tungen sen muovipussiin. Olen juuri saavuttanut kuvun puusta irrottamisen SE:n ajalla 15 sekuntia tasan. Nopea ote muovipussista ja alan raahata sitä metsän



Kuvasarja joka on otettu Karlin kuvaamasta 16 mm elokuvasta. Göran ja Jorma näyttävät hieman omituisilta koska ovat joutuneet tunkemaan kantoreput hyppyhaalareidensa sisään.

pimentoon. Pysähdyn hetkeksi kuuntelemaan. Ei koirien haukuntaa, ei kavioiden kapetta, ei helikopterin hurinaa. Puisto-palvelu saa mielessäni miinuspisteitä hi-taasta toiminnasta. Suuren kuusen juurel-la huomaa pienen kolon johon asetan muovipussin. Peittelen sen havuneulasilla ja mullalla, kunnes siitä ei ole mitään näkyvissä. Olen onnistunut. Minua ei saatu kiinni. Hyppyhaalareiden alla val-miina olleessa verryttelypuvussa suunnit-tan tietä kohti. Saavuttuani tielle alan hölkätä.

#### LOPPU HYVIN KAIKKI HYVIN

Melkein välittömästi takaani tulee kaksi puistopalvelun autoa jotka hiljentävät koh-dallani. Ajavat hetken rinnallani ja kaa-suttavat sitten pois. Viaton hölkääjä Suo-mesta huokaisee helpotuksesta. Hetken päästä saapuu Arne autolla ja poimii minut mukaansa. Tapaan muut ruotsalai-set ja onnittelemme toisiamme. Muut olivat laskeutuneet ennalta suunnitellulle laskeutumisalueelle.

Ajoimme tämän jälkeen hotelliin jossa kerrattiin päivän tapahtumat moneen ker-taan. Arne kuunteli korvat höröllä ja ihmetteli kovasti kun matkaan oli kulunut

8 1/2 tuntia. Seuraavana päivänä Arne lähti yrittämään, mutta eksyi matkalla ja joutui palaamaan. Vasta kolmantena päi-vänä onnisti ja hän pääsi hyppäämään joutumatta kiinni. Soitimme myös muille ruotsalaisille Pope Valley'hyn ja kerroim-me hypystäme. Välitön innostus tarttui heihin ja he vuokrasivat auton ja saapuivat Yosemiteen muutama päivä lähtömme jälkeen.

Heiltä meni hyppy-yritykseen kaksi viiko-koa, jonka aikana yksi heistä palellutti jalkansa, kahdelta loppuivat rahat ja vain kaksi pääsi hyppäämään hiihdettyään ensin 10 tuntia. Reissu tuli heille muu-tenkin kalliiksi, sillä he joutuivat hylkää-mään kaikki varusteensa ja hyppäämään melkein yöolosuhteissa. Lunta Capitanilla oli ollut lähemmäs metri.

#### TAPAAMME BOENISCHIN

Lähdettyämme Yosemiteen menimme ta-paamaan Carl Boenischä, joka asuu Los Angelesissa. Kaveri ei enempää esittelyjä kaipaa sillä jokainenhan on nähnyt Mas-ters Of the Sky:n tai Skydive'n jotka ovat hänen käsialaansa. Boenisch oli reilun-tuntuinen kaveri, joka oli erittäin innos-tunut hypystäme ja otti siitä kaikki tie-

dot ylös. Saimme myös Capitan-numerot. Göranin numero oli 58, minun 59, Karlin 60 ja Arnen 61. Tämän jälkeen menimme Boenishin olohuoneeseen katsomaan elo-kuvia ja syömään popcornia.

Kaiken kaikkiaan koko hyppy Capita-nilta oli erittäin antoisa ja mieleenpainuva kokemus. Suosittelen hyppyä kaikille niille **kokeneille** Skydivereille jotka ku-vittelevat kokeneensa kaiken laskuvarjo-urheilusta. Vuorihyppääminen ei ole vaa-rallista kun mukana on terve järki ja harkintakyky. Se on nautittava ja turvalli-nen kokonaisuus joka on tasapainossa ympäröivän luonnon kanssa. Ja kuten Carl Boenisch asian ilmaisee: "Uskon vuorihyppäämisen jonain päivänä tulevan yhtä suosituksi kuin esim. vuorikiipeily, omine kilpailuineen ja haasteineen". Sen pituinen se.

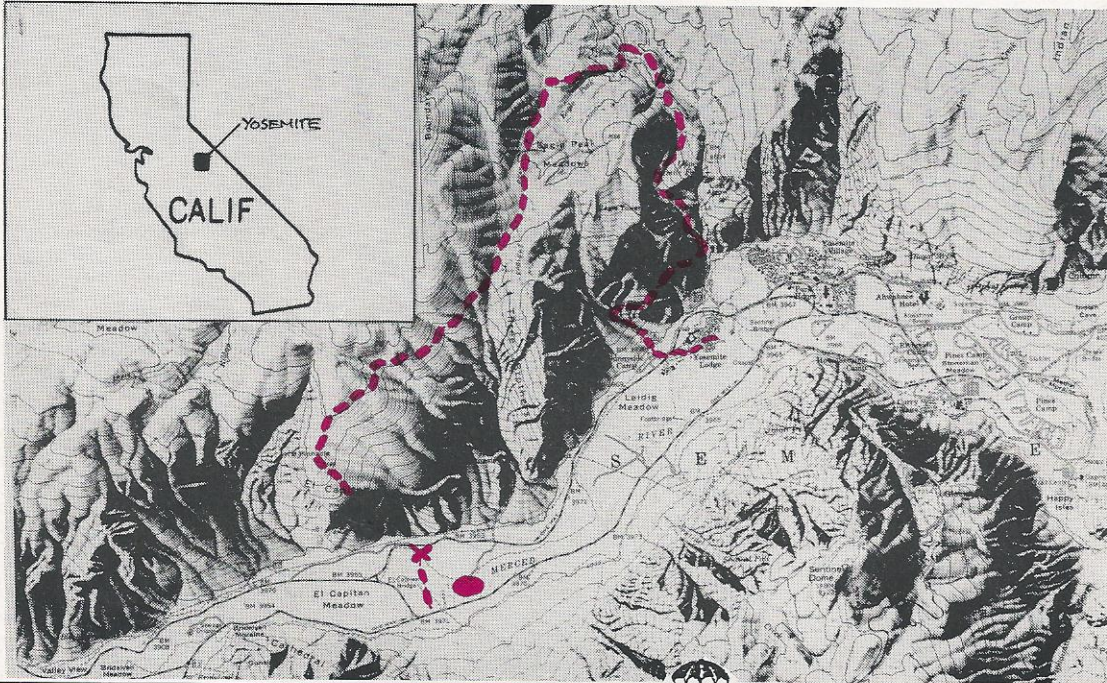
JORMA ÖSTER

Tämän artikkelin osittainenkin lainaami-nen ilman kirjoittajan lupaa on kielletty.

#### YOSEMITE:n kartta

Katkoviiva — kuljettu reitti

Ympyrä — Aiottu laskeutumisalue



**POPE VALLEY**  
PARACHUTE  
CENTER

RESTAURANT  
LODGING  
TWO DC-3'S  
TWO CESSNA'S  
BEECH-18

OPEN  
7-DAYS  
A WEEK

TRAINING SITE  
FOR 1979 + 1977 WORLD CHAMPION TEAMS  
[TEAM RATES]

BOX 166-1996 POPE CANYON ROAD • POPE VALLEY, CA 94567  
(707) 965-3400